

ZENDINGSPROJECT 1E KWARTAAL 2020: INTER-EUROPESE DIVISIE

1. De Sagunto Adventist College uitbreiden met een nieuw gebouw voor de Theologische Faculteit in Valencia, Spanje
2. De renovatie van het monumentale hoofdgebouw van Marienhöhe Academie in Darmstadt, Duitsland
3. Oprichten van een educatieve outreach programma voor kwetsbare kinderen in Praag, Tsjechië.
4. Een kerk bouwen met een centrum voor kinderen in Sofia, Bulgarije.

Het Oudjaarswonder

Bulgarije, 4 januari

Maria Bachvarova, 73

Op Oudejaarsavond, de grootste feestdag van het jaar in Bulgarije, besloten drie oudere vrouwen in gebed te gaan voor ongelovige familieleden. Het drietal, leden van de Sofia West Adventkerk zou in hun huizen in de hoofdstad van Bulgarije om 23.30u bidden en daarna weer om 00.15u. Op 31 december, toen het afgesproken tijdstip naderde, liet Maria Bachvarova haar man en volwassen zoon even achter tijdens hun oudejaarsavondfeestiviteiten en glipte een andere kamer binnen. Ze bad dat zij beiden Jezus zouden aanvaarden. Daarna dacht ze aan haar jongere broer, Nikolai. Ze had Nikolai, 66 jaar oud, uitgenodigd om hun oudejaarsavondviering thuis bij te wonen, maar hij was niet gekomen.

Nikolai was vriendelijk, ijverig en eerlijk, maar hij had een paar tegenslagen te verduren gekregen. Terwijl hij ooit een goedbetaalde zakenman was geweest, maakte een faillissement daar een einde aan, waarna ook zijn vrouw hem in de steek liet. Met nauwelijks een cent om uit te geven, werkte hij als bewaker op een bouwterrein. 25 minuten lang bad Maria voor Nikolai, keerde voor 20 minuten terug naar het familiefeest en ging daarna opnieuw in gebed voor haar broer. Die avond liet Nikolai zijn gezicht niet zien. Maar de volgende dag kwam hij opdagen en hij had een indrukwekkend verhaal te vertellen.

De vorige nacht had hij de wacht moeten houden op het bouwterrein. Toen hij aankwam, stuurde de andere bewaker hem echter weg met de mededeling dat hij op zijn vrouw wachtte en dat het echtpaar het nieuwe jaar samen wilde vieren op de werkplaats. Nikolai besloot naar zijn zus te gaan en vertrok richting de nabijgelegen tramhalte. Het was toen 22.30u. Twee uur lang wachtte hij op een tram, maar tevergeefs: geen tram.

Plotseling werd er een raam geopend in een nieuw appartementencomplex achter de tramhalte waarna een man en een vrouw verschenen. Ze nodigden Nikolai uit om bij hen thuis te verblijven. Nikolai kwam binnen in een goed ingericht appartement en hij nam plaats in een comfortabele fauteuil. Later genoot hij van een heerlijke maaltijd en zijn gastheer en gastvrouw lieten Macedonische muziek horen, wat toevallig zijn lievelingsmuziek was. Als zakenman had hij een voorliefde ontwikkeld voor mooie dingen en nu kon hij weer even genieten van zijn oude levensstijl.

's Ochtends maakten de man en vrouw hem wakker en vertelden hem dat een taxi buiten op hem stond te wachten. Ze hadden de kosten al betaald. Tijdens het afscheid gaven ze hem een biljet van 50 Bulgaarse leva, ongeveer 30 Amerikaanse dollars. En dat terwijl Nikolai eerst ronduit blut was geweest! Maria hilde toen Nikolai klaar was met zijn verhaal. 'God heeft gisteravond voor je gezorgd', zei ze. Ze ging naar een andere kamer, kwam terug met een Bijbel en een adventistisch boek om aan het echtpaar te geven als een geschenk. 'Bedank hen voor me', zei ze.

Een paar dagen later overhandigde Nikolai de Bijbel en het boek weer aan Maria. 'Het is heel vreemd', zei hij. 'Ik ging terug naar het appartementencomplex en ontdekte dat het in de steigers staat. Het is nog onbewoond.' Het appartementencomplex stond leeg. Op dat moment beseftte Maria maar al te goed dat God engelen had gestuurd om voor haar eenzame broer te zorgen op nieuwjaarsavond. God had haar gebeden voor Nikolai beantwoord.

Na dit wonder in 2012 begon Nikolai zijn zus op sabbat te vergezellen naar de kerk. God luistert naar ons wanneer we bidden voor de ongelovigen die ons dierbaar zijn. Net zoals bij Maria en Nikolai kan Hij op wonderbaarlijke manieren antwoord geven.

In dit kwartaal zal een deel van de opbrengst tijdens de dertiende sabbat Maria's kerk, de Sofia West Adventkerk, helpen om het gehuurde pand in te ruilen voor een eigen gebouw.

Geweren en boeken

Maria Bachvarova en een vriendin besloten dat ze van deur tot deur zouden gaan in een nieuwe torenflat in Sofia om adventistische boeken te verkopen. De twee vrouwen begonnen op de begane grond en kwamen zo steeds een stukje hoger, terwijl ze stopten bij elke deur. Vele deuren werden nooit opgedaan, sommige werden in hun gezicht dichtgegooid. Op een hogere verdieping verlieten Maria en haar vriendin de lift en zagen ze 6 appartementsdeuren. Terwijl ze even stopten om een deur te kiezen, vlogen alle deuren tegelijkertijd open. 6 grote mannen, gekleed in een zwart pak, wit hemd en een zwarte stropdas, stapten naar buiten, terwijl ze hun pistolen op hen gericht hielden. 'Wij verkopen boeken', stamelde Maria.

Hardhandig duwden de mannen de vrouwen weer terug de lift in. 'Ga weg', zei er één. Door haar angst drukte Maria op het verkeerde knopje. In plaats van de knop om naar beneden te gaan, drukte ze op het pijltje naar boven. Toen de liftdeuren open gingen, zagen de vrouwen maar één deur. Al waren ze bang, toch voelden de vrouwen een sterke aandrang om de deur van het penthouse te naderen. Ze baden en drukten op de deurbel. Een vrouw die er elegant uitzag, deed open. 'Waar komen jullie voor?' vroeg ze. 'We hebben wat interessante boeken om aan u te laten zien', zei Maria.

De vrouw wierp een blik op de 'Grote Strijd' serie van Ellen White, keek naar de andere boeken en verklaarde 'Ik koop ze allemaal'. Maria kwam later te weten dat de verdieping waar geweren hen hadden ontvangen, het eigendom was geweest van een maffiabaas. De grote mannen met de geweren waren zijn bodyguards. Kort daarna werd de man om het leven gebracht. Maria is nooit meer in staat geweest om het gebouw binnen te gaan. 'Ik ben God dankbaar dat we die boeken konden delen met de vrouw op de bovenste verdieping', zei ze.

Een wonderkerk

Bulgarije, 11 januari

Stoyan Petkov, 48

Twee jaar lang bad predikant Stoyan Petkov voor een nieuw kerkgebouw in Sofia, Bulgarije. In die periode besloten de kerkelijke leiders in de Verenigde Staten, zonder dat hij daar weet van had, dat ze een deel van de dertiende sabbatopbrengst van het eerste kwartaal in 2020 zouden besteden aan de bouw van een nieuwe kerk voor zijn gemeente. Stoyan wist niet dat God zijn gebeden had beantwoord totdat het dertiende sabbatschoolproject was goedgekeurd. Dit is wat er gebeurde...

In 2015 werd Stoyan predikant van de Sofia West Adventkerk. Destijds kwam de gemeente samen in een gebouw van de evangelische kerk. De centrale locatie van de kerk was perfect, maar Stoyan merkte iets problematisch op. De kerk was dood. De mensen kwamen op sabbat wel samen om te aanbidden, maar dat was dan ook alles. Geen kooklessen of activiteiten voor de kinderen gedurende de week. Geen gebedsbijeenkomsten.

Stoyan vroeg de eigenaren van de evangelische kerk om toestemming zodat ze het gebouw ook doordeweeks konden huren, maar zonder enige uitleg lieten ze dat afweten. Stoyan besloot dat hij zelf naar een nieuw gebouw op zoek zou gaan. Hij speurde de buurt af, terwijl hij door alle straten liep. Niets. Hij stelde een gebedsgroep samen om de kwestie aan God voor te leggen. Maanden gingen voorbij.

In maart 2017 staakte Stoyan zijn zoektocht naar een kerkgebouw. In plaats daarvan verkondigde hij dat de kerk een paasconcert zou organiseren. De kerk had geen koor en beschikte ook niet over een locatie voor een concert. Stoyan liet de jeugd in de kerk weten dat zij over de organisatie van het concert zouden gaan en zouden zingen. Gewillig vormden de jonge mensen een koor en Stoyan huurde een zaal af met 50 plaatsen voor het concert. De dag voor het concert trok de huisbaas zijn aanbod echter in, terwijl hij verklaarde dat hij de zaal aan iemand anders had verhuurd.

Stoyan liep de straten weer af en bad. Toen hij een winkelcentrum passeerde met vele leegstaande panden, kwam het plan in hem op om met de eigenaar te praten. Het probleem was wel dat hij maar heel weinig geld had en de eigenaar niet geïnteresseerd was in het verhuren van winkels aan godsdienstige instanties. Toch belde Stoyan de eigenaar op en tot zijn verbazing was hij in staat om een leegstaand winkelpand te huren voor het concert. Het concert was een groot succes.

Achteraf kwam de eigenaar nog langs terwijl de kerkleden de zaal schoonmaakten. 'Jullie zijn interessante mensen', zei hij. 'Ik had een heleboel lawaai verwacht en geschreeuw, maar jullie hebben hele goede manieren.' Toen hij te weten kwam dat de gemeente een locatie zocht om te huren, bood hij aan de muur te slopen en de twee winkels tot één grote zaal te verenigen. Hij stelde ook een derde winkel op een andere verdieping voor waar de kerk activiteiten zou kunnen organiseren voor de kinderen in de buurt. Het huurcontract kostte minder dan een kerk buiten de stad.

Nadat de West Sofia-kerk naar het winkelcentrum was verhuisd, kwamen er steeds meer mensen naar de kerk en de evangelisatie-initiatieven van de kerk namen aanzienlijk toe. Ook het winkelcentrum veranderde. Nieuwe huurders betrokken het complex en het eens lege centrum was één en al bedrijvigheid. De eigenaar merkte dit ook op. 'Jullie hebben me geluk gebracht, zoveel mensen huren nu!' riep hij uit.

Kerkleden organiseerden workshops voor gezondheid, een kookschool en activiteiten voor kinderen. In het eerste jaar op de nieuwe locatie werden vijf mensen gedoopt. 'Twee jaar geleden was dit absoluut ondenkbaar', zei Stoyan. 'Voorheen ging ik enkel naar de kerk, predikte ik en keerde weer terug naar huis. God heeft deuren geopend.'

Toch had de kerk een eigen gebouw nodig. De predikant wist dat de huur niet altijd zo laag zou blijven. Binnen korte tijd nam het aantal kerkleden daarnaast ook toe tot 120, waardoor de zaal nauwelijks de mogelijkheid bood om verder te groeien. Het was op dat moment dat Stoyan van zijn Bulgaarse kerkleiders te horen kreeg dat zijn kerk gekozen was om een deel van de dertiende sabbatopbrengst tijdens het eerste kwartaal in 2020 te ontvangen. Stoyan was zo blij!

Terugblikkend is hij van mening dat het geen toeval was dat goede dingen plaatsvonden zodra hij ermee ophield zich zorgen te maken over het vinden van een nieuw kerkgebouw en zich in plaats daarvan richtte op de verkondiging van het evangelie. 'Te midden van onze plannen voor het paasconcert schonk de Heer ons een nieuwe locatie om te huren', zei hij. 'Op dat moment besepte ik dat God ons op een dag zou verrijken met een eigen kerkgebouw. Het is heel belangrijk om voorwaarts te gaan in de verspreiding van het evangelie.'

Dank u voor uw moeite om vrijgevig te kunnen schenken tijdens de dertiende sabbat, waarmee u bijdraagt aan de bouw van een nieuwe kerk voor de Sofia West Adventkerk in de hoofdstad van Bulgarije, Sofia.

De vreemdeling met vriendelijke ogen

Bulgarije, 18 januari

Jivko Grushev, 69

De 67-jarige gepensioneerde professor arriveerde bij de nationale politieacademie van Bulgarije met zijn drie laatste kopieën van 'de Grote Strijd' van Ellen White. Zijn doel: de zwaar bewaakte campus binnenkomen en een boek overhandigen aan de commandant van de politieacademie. Het was een drukke week geweest voor Jivko Grushev terwijl hij op verschillende plaatsen in de hoofdstad van Bulgarije, Sofia, 'de Grote Strijd' had gepresenteerd aan universitaire leidinggevenden. Nadat hij ongeveer 100 boeken had afgeleverd, zaten er nog drie in Jivko's tas. Hij liep naar de politieagent toe die de hekken van de politieacademie bewaakte. Net toen hij aankwam bij de poort, zag hij een zwarte limousine naar buiten rijden.

Terwijl hij de politieagent groette, zei Jivko dat hij een bezoek wilde brengen aan de commandant. 'Hij is er op het moment niet', zei de man. Hij was zojuist vertrokken in de zwarte limousine. 'Dan zou ik graag met zijn secretaris willen spreken', zei Jivko. 'Wat wil je met haar bespreken?' vroeg de agent. Het was een onverwachte vraag, maar Jivko had zijn antwoord al klaar staan, 'ik zou het met haar willen hebben over een bepaalde donatie'. De politieofficier noteerde Jivko's persoonlijke informatie en liet hem binnen op de campus.

Terwijl hij naar het administratiegebouw van de academie liep, vroeg Jivko zich af of de agent al een telefoontje had gepleegd om zijn bezoek aan te kondigen. Bij de ingang van de lobby trof Jivko een kleine poort aan en een glazen keet voor een politiebewaker. De poort stond echter open en het glazen hok was leeg. Een paar politieagenten stonden druk te praten naast een grijze marmeren trap in de lobby. Dapper liep Jivko door de poort en vroeg hen hoe hij bij de secretaris kon komen. 'Die kant op', antwoordde een officier nors, wijzend naar de poort en voorbij de uitgang. Jivko wandelde de poort weer door maar bleef in het gebouw. 'Heer, ik kwam hier om uw licht te brengen', bad hij, 'Help alstublieft'. De politieagenten gingen door met hun gesprek.

Op dat moment kwam een man, begin 30, de grijze marmeren trap af. Zijn ogen ontmoetten die van Jivko en leken te zeggen 'wacht even'. De man liep naar de agenten toe en sprak met hen. Jivko bleef maar kijken naar de man. Hij had nog nooit zo'n imposante, waardig-uitziende politieofficier gezien. De man was slank en knap. 'Wat is hij aan het doen?' vroeg Jivko zich af. Net als de andere agenten was de man gekleed in het zwart, maar zijn kleding was van een veel hogere kwaliteit. Zijn schouders waren niet versierd met epauletten.

Na het gesprek met de agenten te hebben beëindigd, keek de man met vriendelijke ogen naar Jivko alsof hij wilde zeggen 'geregeld'. Vervolgens liep hij de poort door, passeerde Jivko en verliet het gebouw. De norske officier haastte zich naar de bewakerskeet en een vrouwelijke officier vergezelde hem. Gezamenlijk vroegen de twee agenten, 'Brengt u een bezoek aan de secretaris?'

De vrouwelijke agent noteerde Jivko's persoonlijke informatie en de norske officier verkondigde 'ik zal u naar de secretaris begeleiden'. Met twee trappen tegelijk rende hij de marmeren trap op, alsof hij achternagezeten werd. Jivko had moeite hem bij te houden. Bovenaan de trap opende de agent een deur en keek naar de vloer terwijl Jivko naar binnen ging. Hij sloot de deur van buitenaf. Jivko stelde zichzelf voor aan de secretaris en legde zijn drie boeken voor haar neer. 'Dit zijn geschenken voor de commandant en zijn adjudanten', zei hij.

Toen hij kort daarna de academie verliet, dankte Jivko God dat Hij hem geholpen had om een taak die onmogelijk leek te volbrengen. Hij dacht opnieuw aan de knappe politieofficier met de

vriendelijke ogen. De man was precies op tijd gekomen om zijn probleem op te lossen. Zonder zijn hulp had hij de boeken nooit kunnen overhandigen aan de secretaris. Jivko wist zeker dat de man een engel was die door God werd gezonden zodat hij de boodschap van verlossing kon verkondigen. Hij bedacht zich hoe Hebreëën 1:14 engelen beschrijft met de woorden: 'Zijn zij niet allen dienende geesten, uitgezonden om hen bij te staan die deel zullen krijgen aan de redding?' De ontmoeting met de vriendelijke vreemdeling met hartelijke ogen veranderde Jivko's geestelijke leven en hij denkt nog vaak terug aan die dag. 'God is geweldig in zijn verlangen om mensen te redden', zegt hij. 'Mijn hemelse Vriend is zo fantastisch!'

Jivko is een ouderling in de Sofia West Adventkerk, die dit kwartaal een deel van de dertiende sabbatopbrengst zal ontvangen om een eigen kerk te bouwen in de hoofdstad van Bulgarije. Dank u wel voor uw voornemen om vrijgevig te schenken.

Treinen, vrachtwagens en de sabbat

Bulgarije, 25 januari

Rosen Nakov, 48

Verwonderd luisterde de tienjarige jongen naar zijn eerste preek in de Adventkerk. De predikant vertelde het verhaal van een postbode die een brief voor de Kerstman in handen kreeg. Een kleine jongen had de brief geschreven en hij wilde graag een speelgoedtrein. De postbode had zelf geen kinderen en hij besloot een speelgoedtrein te kopen voor het jongetje. De jongen was zo blij toen hij het cadeau kreeg!

Terwijl de jonge Rosen Nakov naar het verhaal luisterde, was ook hij blij. Het was ook zijn wens geweest om thuis, in Sofia, Bulgarije, een speelgoedtrein te hebben. Het verhaal raakte een gevoelige snaar in zijn hart en de volgende sabbat ging hij weer naar de kerk. En die week daarop weer. Al snel raakte hij bevriend met de mensen uit de kerk en kreeg hij een relatie met Jezus. Na zijn middelbare school te hebben beëindigd, moest Rosen zich aanmelden voor de verplichte militaire dienst in het toen zeer communistische land. Maar hij had twee opties: of hij kon zich inschrijven als soldaat voor een periode van twee jaar of hij kon vijf jaar lang in een fabriek werken. Hij koos de fabriek om te voorkomen dat hij in de problemen zou komen met het vieren van de sabbat.

Zeker tien adventisten werkten in de *Mammoth* vrachtwagenfabriek in Sofia en als alternatief voor de militaire dienst besloot Rosen daar te gaan werken. Tijdens een bezoek aan de fabriek ontmoette Rosen een adventist die hem uitnodigde om met hem samen te werken in een afdeling die motoren in vrachtwagens monteerte. Rosen ging naar het kantoor van de fabriek om te solliciteren naar die functie. Een manager bestudeerde Rosens sollicitatiepapieren en merkte op dat hij ervaring had als automonteur. 'Waarom solliciteer je naar de baan om motoren te installeren?', vroeg hij. 'Voor jou is het veel beter om de motoren van vrachtwagens te repareren in de garage!' Rosen vroeg meteen of die positie hem de zaterdagen vrij zou geven. 'Ja', antwoordde de manager. 'Je zou werken van maandag t/m vrijdag.' Hij stuurde Rosen naar de personeelsafdeling om het papierwerk af te handelen. Toen Rosen zijn papieren liet zien bij die afdeling, zei een manager echter: 'Waarom solliciteer je naar de functie om de motoren van vrachtwagens te repareren? Voor jou is het beter om te werken in de kleine motorenwinkel van de garage.'

Op Rosens eerste dag in de fabriek kwam hij te weten dat zes andere mensen in die winkel werkten. Tijdens de lunchpauze bij de cafetaria van de fabriek, vroeg een nieuwe collega, 'Zeg eens, wie van de hoogste rangen in deze organisatie ken jij?' 'Hoe bedoel je?' vroeg Rosen. 'Om deze baan te krijgen, moet je wel bevriend zijn met iemand uit de top van deze organisatie', antwoordde een andere medewerker. Rosen ontdekte dat de kleine motorenwinkel één van de meest gewilde locaties was in de fabriek om te werken. Vele van de duizenden werknemers in de fabriek moesten moeilijk en vies werk verrichten. Het werk aan automotoren in de kleine winkel daarentegen was relatief gemakkelijk en schoon. Al Rosens collega's hadden die baan gekregen omdat ze vrienden hadden in de hoogste rangen van het bestuur.

Rosen realiseerde zich dat God hem met een gewilde baan had gezegend omdat hij God had geëerd met de sabbat. In de kantine bleef de collega aan de andere kant van de tafel maar doorvragen om meer te weten te komen van Rosen. 'Met wie ben je bevriend?', zei hij. Rosen wees omhoog. 'Mijn Vriend is boven', antwoordde hij. Vanaf dat moment wist iedereen in de motorenwinkel en de garage dat hij zevendedagsadventist was. Velen vroegen hem om raad toen het van mond tot mond ging dat hij een zeer deskundige monteur was. Hij was de enige adventist in de garage. 'Er werken veel

adventisten in de fabriek, maar niemand van hen werkt in de garage', zo legde hij uit tijdens een interview. 'Blijkbaar had God me daar nodig'.

Rosen, nu 48 jaar oud, weet niet of zijn collega's door zijn invloed Jezus hebben aanvaard, maar hij is er zeker van dat God een plan had. 'Net zoals God het verhaal over de speelgoedtrein gebruikte om mijn hart als jonge jongen te raken, zo wilde Hij misschien ook dat ik in de garage terechtkwam om het hart van een ander te raken', zei hij. 'De goede God weet hoe Hij het hart van ieder mens kan beroeren'.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst in dit kwartaal zal gebruikt worden om een kerk te bouwen voor de Sofia West Adventkerk in Rosens geboortestad, Sofia, Bulgarije. Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken.

Gestenigd op Sicilië

Italië, 1 februari

Salvatrice 'Salvina' Mazza, 85

Vader nam de dertienjarige Salvina Mazza mee op een fietstocht van 43 kilometer (33 mijl) over het Italiaanse eiland Sicilië. Dit uitstapje maakten ze echter niet zomaar. 'Een gezin in het dorp Rosolini heeft gevraagd of iemand hen kan helpen bij het bestuderen van de Bijbel', verklaarde vader voordat ze vertrokken. 'Kom ook mee en luister. Het zal je leren hoe je over Jezus kan vertellen'. Vader bezat geen auto, daarom sprongen hij en Salvina op hun fietsen om de tocht af te leggen vanaf Ragusa, een stad op de berghelling. Ze werden vergezeld door een vriend, Giovanni Giallanza, de eerste zevendedagsadventist in Ragusa. Giovanni had vader kennis laten maken met de adventkerk nadat hij in België met adventisten in aanraking was gekomen.

Na enige tijd kwamen de twee mannen en het meisje aan bij het huis van het gezin in Rosolini. Opgewonden staken burens hun hoofd uit deuren en ramen. 'Wie zijn deze vreemdelingen?', vroeg er één. 'Wat komen ze hier doen?', zei een ander. De burens volgden de bezoekers naar het huis van het gezin en al snel was de woning volgepakt met mensen. De man die vader had uitgenodigd om te komen, stelde een vraag over de Bijbel. Vader opende zijn Bijbel en wees hem op het antwoord. De man stelde een andere vraag en opnieuw antwoordde vader hem vanuit de Bijbel.

Twee vrouwen leken niet blij te zijn met de antwoorden die vader gaf en ze verlieten het huis. Ongeveer 20 minuten later kwamen twee goedgeklede mannen met aktetassen binnenwandelen. Nadat ze enige tijd geluisterd hadden, sprak de één tot de ander. 'Er is hier niets aan de hand', zei hij. 'Ze praten alleen maar over het evangelie.' De twee mannen vertrokken. Ze waren politieagenten, gestuurd door de twee ontstemde vrouwen. Drie uur later werd de bijeenkomst beëindigd en nam vader afscheid. 'Als je meer wilt studeren, laat het me weten en ik kom terug', zei hij.

Buiten stapte Salvina op haar fiets en volgde haar vader en zijn vriend naar de weg die hen weer naar Ragusa zou brengen. Tot haar verbazing hadden honderden mensen zich opgesteld langs de weg. 'Vader, is er een religieus festival aan de gang?', vroeg Salvina. 'Ja', antwoordde hij, 'Er is een groot feest gaande...voor ons.' Zijn stem klonk gejaagd. 'Laten we zo snel mogelijk fietsen zodat we door de menigte kunnen komen', zei hij. Het drietal fietste zo snel als ze konden.

Luide kreten klonken op uit de menigte. 'We hebben zo'n soort kerk niet nodig!', schreeuwde iemand. 'We willen hier geen protestanten', riep een ander. Mensen raaptten stenen op en wierpen ze naar de fietsers. 'Niet reageren', zei vader. 'Gewoon doorfietsen.' Salvina fietste zo snel als ze kon. Op een veilige afstand van de menigte stopte vader om na te gaan of iemand gewond was geraakt. Iedereen was in orde. Het drietal boog hun hoofd in gebed. 'Dank u God, dat U ons heeft beschermd', sprak vader. 'De menigte gooide met stenen, maar niemand is gewond.' Niemand uit Rosolini heeft vader ooit nog gevraagd om te komen.

Vader, Carmelo Mazza geheten, kreeg veel te verduren tijdens de verkondiging van zijn geloof. Na de Tweede Wereldoorlog was hij begonnen als fotograaf en reed hij met zijn fiets door heel Sicilië. Toch werd hij niet ontmoedigd door de menigte die stenen gooide in 1946 of door andere moeilijkheden. In 1952 openden hij en Giovanni de eerste Adventkerk in Ragusa, waarna ze nog drie andere kerken in Mazzarrone, Modica en Vittoria hebben opgericht. Salvina is nu 85 jaar oud, maar ze herinnert zich de fietstocht nog heel goed. 'Het was een groot wonder dat ik nooit zal vergeten', zei ze.

Na deze gebeurtenis is ze nooit bang geweest om over Jezus te spreken. Ze heeft haar burens met geduld en liefde behandeld wanneer ze haar afsnauwden omdat ze adventist was. Ze heeft haar

geloof ook op school gedeeld, al maakten klasgenoten en de priester het belachelijk. En zelfs nu nog vertelt ze vol enthousiasme van haar overtuigingen. 'Ik geniet ervan om het evangelie te verkondigen', zei ze.

In 2016 heeft een deel van de dertiende sabbatopbrengst bijgedragen aan de bouw van een kerk in Ragusa. Vanaf het moment dat Salvina's vader in 1952 de kerk mede had opgericht, waren de kerkleden samengekomen in gehuurde panden en ze zijn er heel dankbaar voor dat ze nu een eigen gebouw hebben. Dank u dat u dit mogelijk heeft gemaakt door uw gaven.

Van dorp naar paleis

Italië, 8 februari

Vincenzo Mazza, 70

Vader was razend toen de zestienjarige Vincenzo Mazza na zijn terugkomst in hun dorp op het Italiaanse eiland Sicilië verkondigde dat hij gedoopt was in de kerk der zevendedagsadventisten. Vaders woede werd nog groter toen hij hoorde dat de tiener graag predikant wilde worden. 'Als je gaat, hoef je niet terug te komen', zei vader, een afgematte veteraan uit de tweede wereldoorlog die zijn vijf kinderen zeer streng had opgevoed. Niemand had zich toen kunnen voorstellen dat Vincenzo op een dag zeggenschap zou krijgen over de Adventkerk in Italië en de Bijbel zou bestuderen met de president van dat land.

De jongen, die gedoopt was tijdens een langdurig verblijf in een andere stad met zijn oudere broer, ook een net bekeerde Adventist, liet zich niet ontmoedigen door de dreigementen van zijn vader. Vincenzo reisde naar de adventistische universiteit, Villa Aurora, in Florence. Bij aankomst kreeg hij te horen dat hij zich zonder geld niet kon inschrijven en dat er geen werk beschikbaar was. Teleurgesteld wandelde hij door een kleine tuin op het terrein van de universiteit. Hij wilde niet terug naar Sicilië omdat zijn vader hem alleen thuis zou laten wonen als hij zijn geloof opgaf. Wanhopig bad hij. Plotseling hoorde hij een gefluister in zijn oor. 'Kijk in de zak van je shirt', klonk het.

Vincenzo voelde in zijn zak en trof een papiertje aan met het adres van een Duitse familie erop die hij bij toeval had ontmoet tijdens zijn aankomst in Florence. Het gezin had hem uitgenodigd om bij hen op bezoek te komen in Karlsruhe, Duitsland. Hij herinnerde zich dat de Adventkerk ook een onderwijsinstelling had in Duitsland, in Darmstadt om precies te zijn. Na het tellen van zijn geld bleek dat hij net genoeg had om een enkeltje te kopen voor de trein richting Karlsruhe, ongeveer 100 kilometer (60 mijl) ten zuiden van Darmstadt.

Vincenzo nam de trein naar Karlsruhe en terwijl hij één nacht bij hen verbleef, lichtte hij de familie in over zijn wens om aan de theologische school te studeren. Het gezin kocht een treinticket naar Darmstadt voor hem. De tiener arriveerde zonder geld, zonder het Duits eigen te zijn en zonder routebeschrijving naar de faculteit. Enkele uren wandelde hij rond, terwijl hij zocht naar de school. Toen hij aankwam bij een bos, bleef hij doorlopen en raakte al snel verdwaald. De zon ging onder en hij had het koud en was bang. Onzeker over wat hij moest doen, huilde hij en bad tot God om hulp.

'Hee, jongeman!', klonk een stem, waardoor hij opsprong. 'Wat zoek je?' Vincenzo had niemand horen aankomen en hij keek verbaasd op naar een kleine, oude man met wit haar. Het was daarbij nog vreemder dat de oude man in het Duits tegen hem sprak en dat hij er geen problemen mee had om hem te verstaan. 'Ik probeer de adventistische school te vinden', antwoordde Vincenzo in het Italiaans. 'Ik zal je zeggen hoe je daar kan komen', zei de oude man, nog steeds in het Duits. Hij gaf gedetailleerde aanwijzingen en Vincenzo ging weer op weg. Na een paar stappen draaide hij zich om om de vriendelijke vreemdeling te bedanken. Maar hij was weg.

Vincenzo bereikte de faculteit en legde zijn situatie voor aan de onderwijzers. Ze schreven hem in en boden hem een baan aan. Vincenzo zou zijn leven lang als predikant werkzaam zijn in de kerken van Duitsland en Italië. Van 1995 tot zijn pensionering in 2000 was hij aangesteld als leider van de Adventkerk in Italië. Hij bleef ook regelmatig contact hebben met zijn vader. Nadat veel tijd voorbij was gegaan, smeekte vader Vincenzo om vergeving. 'Ik ben zo'n autoritaire vader geweest', zei hij op een zomer tijdens een bezoek aan Vincenzo, zijn vrouw en hun twee zonen op Sicilië. 'Ik ontken het niet en ik heb verdriet om wat ik mijn kinderen heb aangedaan'.

Als hoofd van de Adventkerk in Italië schreef Vincenzo op zekere dag een brief aan de Italiaanse president Oscar Luigi Scalfaro om hem te bedanken voor de opbouwende opmerkingen die de man had gemaakt over protestanten. Een paar dagen nadat hij de brief op de post had gedaan in 1997, liet president Scalfaro van zich horen en nodigde hij Vincenzo uit om het presidentiële paleis te bezoeken. Na dat eerste bezoek werden ze goede vrienden. President Scalfaro nodigde hem een aantal keer uit en zei altijd, 'Predikant Mazza, laten we de Bijbel alsjeblieft samen lezen. Bid alsjeblieft met me.'

Het hoogtepunt van hun vriendschap kwam op het moment dat de president inging op de uitnodiging van Vincenzo in 1998 om de opening bij te wonen van een adventistisch bejaardentehuis in Forlì. De aanwezigheid van de president veranderde de bescheiden gelegenheid in nationaal nieuws. Mensen uit heel Italië die nog nooit van de Adventkerk hadden gehoord, werden op de hoogte gesteld van deze kerk en de sabbat van de zevende dag.

Vandaag de dag is Vincenzo 70 jaar oud en heeft hij een vergevorderd stadium van Parkinson. In zijn hart blijft hij echter predikant en plaatst hij korte preken op zijn Facebookpagina.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst zal in dit kwartaal gebruikt worden om het hoofdgebouw te renoveren van de Marienhöhe Academy in Darmstadt, Duitsland. Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken.

De sabbat op de proef gesteld

Duitsland, 15 februari

Vincenzo Gallina, 29

De Duitse IT specialist Vincenzo Gallina kon niet begrijpen wat er aan de hand was. De ene wereldcrisis was nog niet voorbij of de andere kondigde zich alweer aan – 9/11, financiële onrust in Europa, de Krim en een vluchtelingencrisis. Er was iets mis. Vincenzo vroeg zich af of de wereld verging. Hij worstelde om de zo onlogisch lijkende beslissingen van politici te begrijpen. Hij zocht naar antwoorden op Youtube. Hij keerde terug naar kerk van zijn kinderjaren.

Vincenzo bezocht niet alleen de gebruikelijke aanbiddingsdiensten op zondag. Hij ging ook naar de diensten op zaterdag en woensdag. De kerkelijke leiders waren zo onder de indruk van zijn interesse voor het geloof dat ze hem over probeerden te halen om priester te worden. Vincenzo ging daar niet op in. Hij wilde alleen antwoorden op wat er in de wereld speelde en hij wilde een heilig leven leiden. Tijdens zijn zoektocht hield hij zich vast aan de drie kernwaarden die hij voor ogen hield: de waarheid te volgen waarheen het ook leidde, eerlijk te zijn tegen anderen en vooral tegen zichzelf en zijn daden in overeenstemming te laten zijn met zijn woorden.

Terwijl hij de Bijbel las, raakte hij gefrustreerd. Hij begreep niet wat er stond. Op een nacht bad hij wanhopig tot God dat Hij iemand zou sturen om hem de Bijbel uit te leggen. 'God, vergeef me want ik ben te dom om uw Woord te begrijpen', bad hij. De volgende keer dat hij op Youtube keek, stuitte hij op een preek van een adventistische evangelist. Terwijl hij luisterde, leek in zijn gedachten het kwartje te vallen. Hij vond het prettig dat de evangelist al zijn woorden onderbouwde met de Bijbel. Al snel keek hij vijf preken per dag op YouTube, zijn geest als een droge spons, klaar om nieuwe kennis op te zuigen.

Omdat hij ervan overtuigd was dat de zevende dag de Bijbelse sabbat is, begon hij op zaterdag een adventkerk te bezoeken in zijn thuisstad, Keulen. Hij wilde God, de Schepper, aanbidden. Hij wilde bewijzen dat de duivel het bij het verkeerde eind had gehad toen hij verkondigde dat het onmogelijk is om Gods geboden te eerbiedigen. Hij wilde eerlijk zijn en de waarheid volgen waarheen het hem ook bracht. Omdat hij nog steeds bij zijn ouders woonde, vond hij het moeilijk om een heilig leven te leiden. Zijn ouders baden niet voor de maaltijd en hij hoorde de geluiden van de televisie op sabbat. Twijfels over het belang van sabbatviering begonnen zijn gedachten te vullen. Hij dacht na over Jezus' woorden in Marcus 2:27, 'De sabbat is er voor de mens, en niet de mens voor de sabbat'. Hij herinnerde zich wat Paulus had gezegd in Romeinen 6:14, 'U staat niet onder de wet, maar leeft onder de genade'. Hij hield ermee op de sabbat te eerbiedigen.

Op een vrijdagavond na zonsondergang was Vincenzo aan het werk op zijn computer toen hij een stem hoorde die tegen hem zei, 'Je weet toch dat je je aan één van mijn geboden niet houdt'. Vincenzo herinnerde zich zijn kernwaarde over eerlijk zijn tegen anderen en tegen zichzelf. 'Ja, ik eerbiedig de sabbat niet', zei Vincenzo. 'Maar is het nou echt zo belangrijk?' Hij ging weer aan het werk. 'Weet je, je houdt je niet aan de wet', zei de stem. 'Het is niet goed wat je doet'. 'Maar is het werkelijk zo belangrijk om deze dag te gedenken?' zei Vincenzo, terwijl hij zijn donkergroene Bijbel van de tafel pakte. 'Zei Jezus niet dat de mens is gemaakt om de sabbat? Is het niet zo dat we niet meer onder de wet zijn?' De stem hield niet op. Uiteindelijk bad Vincenzo om leiding. Hij knielde neer en met de Bijbel in zijn hand smeekte hij God om een duidelijk antwoord.

'Wilt U dat ik de sabbat eerbiedig?', bad hij. 'Is deze dag belangrijk voor U? Ik heb hulp nodig in het maken van deze beslissing.' Hij dacht dat hij God de kans moest geven om te reageren. Terwijl hij

neerkeek op de Bijbel in zijn hand, besloot hij die op goed geluk te openen en welk antwoord dan ook van God te aanvaarden. Vincenzo sloot zijn ogen en opende de Bijbel. Toen hij erin keek, las hij Jesaja 58:13, 14 waar staat, 'Wanneer je je voeten rust gunt op sabbat, en geen handel drijft op Mijn heilige dag, wanneer je de sabbat als een dag van vreugde ziet, de dag van de HEER als een heilige dag, wanneer je hem in ere houdt door niet je gang te gaan, geen handel te drijven of zaken te bespreken, dan vind je vreugde in de HEER'.

Vincenzo begon te huilen. Hij kon niet meer werken na zo'n antwoord te hebben ontvangen. Hij sloot zijn computer af en opende de Bijbel. Vanaf dat moment heeft Vincenzo geen enkel moment getwijfeld over de viering van de sabbat. Op sabbatochtend ging hij weer naar de kerk en doet dat nu, op 29-jarige leeftijd, nog steeds.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst zal in dit kwartaal gebruikt worden om het hoofdgebouw te renoveren van de Marienhöhe Academy in Darmstadt, Duitsland. Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken.

Atheïstisch zendingswerk

Duitsland, 22 februari

Jan Haugg, 30

Niets deed Jan Haugg meer plezier dan te zorgen voor het milieu. Als achttienjarige student op een middelbare school sloot hij zich aan bij een Duitse politieke partij om de wereldwijde milieuproblematiek onder handen te kunnen nemen. Op de universiteit nodigde hij vrienden uit om films te kijken over het milieu en probeerde hij zijn eigen leven 'groener' te maken door bewuste keuzes aangaande voedsel, reizen, schoonmaakmiddelen en hygiëne. Tot grote ergernis van anderen ging hij zelfs door de woonruimtes van zijn kamergenoten om onnodig lichtverbruik te verminderen. Hij was een zending, maar zonder Jezus. Zijn godsdienst was het redden van het milieu.

Als student in de internationale bedrijfskunde liep Jan stage bij een milieuvriendelijke bank en besloot hij in te gaan op een internationaal werkaanbod in de hoofdstad van Noorwegen, Oslo. Hij had er echter moeite mee om een betaalbare verblijfplaats te vinden in Oslo. Op dat moment herinnerde hij zich een gezin dat hij twee jaar eerder had ontmoet, toen hij, in een poging om te leren hoe hij autonomer zou kunnen zijn, een zomer had doorgebracht op een Noorse boerderij. Hij vroeg de familie per mail om hulp en een aantal dagen later gaven ze hem te kennen dat ze een plek hadden gevonden in Oslo.

Na zijn aankomst in Oslo realiseerde Jan zich al snel dat hij omgeven was door zevendedagsadventisten. Zijn nieuwe kamergenoot, David Mikkelsen, was een adventist die in een kleine kamer verbleef in een huis dat eigendom was van de kerk en gebruikt werd voor de huisvesting van adventistische studenten. Jan was een fanatieke atheïst uit het voormalige Oost-Duitsland, waar het grootste percentage atheïsten woont ter wereld. Meer dan 60 procent van de Oost-Duitse bevolking is atheïst. Hoewel hij dankbaar was met een verblijfplaats dacht Jan bij zichzelf, 'Ze zullen proberen me te bekeren, maar dat zal ze nooit lukken. Ik weet wat ik geloof.' Drie maanden gebeurde er niets. Jan vond de adventistische studenten aardig en ze behandelden hem vriendelijk, al overtrad hij de regels met alcohol. Ze wonnen zijn vertrouwen door zorg te dragen voor wat hij nodig had.

Op een dag werd Jan uitgenodigd om met 50 jonge adventisten een bootreis te maken naar het zuiden van Noorwegen. Jan genoot van het uitstapje en was er blij mee dat de jeugd interesse toonde in zijn verlangen om het milieu te beschermen. Toen nodigde één van de jeugdleiders, Joakim Hjortland, Jan uit om de Bijbel met hem te bestuderen. Jan was niet geïnteresseerd, maar hij wilde Joakim niet beledigen. Hij probeerde een goed excuus te verzinnen. 'Vandaag hebben we geen tijd', zei hij. 'Misschien morgen!' De volgende ochtend zei Joakim, 'Heey, weet je nog waar we het gisteren over hebben gehad? Wil je de Bijbel nog bestuderen?' Jan probeerde met een ander excuus op de proppen te komen. 'Ik kan de Bijbel niet bestuderen, omdat ik geen Bijbel heb', verzon hij. Later zou hij dit het domste excuus noemen dat hij had kunnen geven. Hij was omgeven door mensen met Bijbels. In een mum van tijd had hij een Bijbel in zijn handen.

Om in de Bijbel te geloven, moet iemand eerst geloven dat het Gods Woord is. Jan geloofde niet in God. Joakim opende de Bijbel bij Daniël 2. Verrast luisterde Jan naar de profetie in Daniël over het ontstaan en de ondergang van de koninkrijken van Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. Hij zag in dat het huidige Europa net zo verdeeld was als werd gesymboliseerd door de voeten van ijzer en leem in het standbeeld. Hij concludeerde dat de Bijbel bovennatuurlijke informatie bevatte en kocht er één om verder in te studeren. In Oslo hielpen adventistische vrienden hem om Bijbelse antwoorden te vinden op vragen over de oorsprong van zonde, waarom God satan niet vernietigd

had en waarom aan het Bijbelse scheppingsverhaal meer geloof gehecht kon worden dan aan evolutie. De dag kwam dat hij besloot zijn hart aan God te geven. 'Ik wilde nooit christen worden, maar het gewicht van het bewijs woog te zwaar', zei hij. 'God moet er zijn. En als God er is en Hij is wie Hij zegt dat Hij is, dan spreekt het voor zich dat ik de keuze maak om Hem te volgen! Wie wil zich aansluiten bij het verliezende team dat de strijd al heeft verloren? Dat zou dom zijn. Ik wil bij het winnende team horen!'

Jan is nu 30 jaar oud en volgt een opleiding om predikant te zijn aan de *Bogenhofen Seminar* in Oostenrijk. Na zijn afstuderen hoopt hij zowel het evangelie te delen met atheïsten in Oost-Duitsland als met milieuactivisten. 'Bovenal wil ik mij dienstbaar opstellen voor de mensen van 'de Groene Beweging' die de wereld willen redden op eigen kracht', legde hij uit. 'Als ze Jezus erbij zouden betrekken, konden hun pogingen in de juiste banen worden geleid. Ze zijn zendelingen, maar zonder Jezus zal hun werk geen eeuwig leven tot gevolg hebben.'

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst zal dit kwartaal gebruikt worden om het hoofdgebouw van de Marienhöhe Academy in Darmstadt, Duitsland, te renoveren. Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken.

Bidden in de badkamer

Spanje, 29 februari

Dante Marvin Herrmann, 36

Het eerste jaar op de adventistische universiteit in Spanje was zwaar. Dante Marvin Herrmann gaf al zijn spaargeld uit aan het jaarlijkse collegegeld van ongeveer 5000 euro. Tussen de colleges door werkte hij om nog 5000 euro te verdienen zodat hij zijn vrouw en twee jonge zoontjes kon onderhouden. Nu stond hem een lange zomer, weg van thuis, te wachten, terwijl hij werkte als colporteur om voor zijn tweede studiejaar te kunnen betalen. Dante vond het niet erg om hard te werken, maar hij had niet zich ingeschreven aan de Sagunto Adventist College om boeken te verkopen. Hij wilde de zomer doorbrengen met het reizen van kerk naar kerk, om te vertellen hoe hij, een met tatoeages bedekte Duitser, een leven vol drugs op de Canarische eilanden achter zich had gelaten om adventist te worden.

Dante moest zijn financiële problemen aan God voorleggen. Hij zocht zijn favoriete plekje op waar hij werkelijk rust kon vinden – de badkamer van het appartement – en deed de deur op slot. Op zijn knieën stortte hij zijn hart uit. ‘Papa, het eerste jaar is voorbij. Ik heb ontzettend goede cijfers gehaald voor mijn vakken en ik weet dat het uw bedoeling is dat ik hier ben’, zei hij. In zijn persoonlijke gebeden spreekt Dante God altijd aan als ‘Papa’. ‘Papa, ik weet dat U beurzen schenkt aan sommige studenten’, bad hij. ‘Helpt u mij alstublieft omdat ik niet wil werken als colporteur waarbij de focus enkel ligt op het verdienen van geld. Ik wil Jezus verkondigen. Ik heb vrijheid nodig om te prediken. Ik heb geen geld meer nu al mijn spaargeld eraan op is gegaan. Papa, help me alstublieft.’

Dante bleef even stil en hij voelde een kalme, kleine stem in hem reageren. ‘Hoeveel heb je nodig?’ ‘Eens even kijken’, zei Dante. ‘Ik moet nog vijf jaar studeren aan de universiteit en het kost 10,000 euro per jaar. Ik heb 50,000 euro nodig.’ ‘Dat is goed, Dante’, zei de stem. ‘Geloof je dat Ik het aan je kan geven?’ ‘U weet dat ik er niet in geloof’, gaf Dante toe. ‘Maar ik ben zo dankbaar dat U me kan helpen óm te geloven en ik dank U nu dat U 50,000 euro aan mij geeft.’ Tien minuten later ontving Dante 50,000 euro.

Na zijn gebed verliet hij de badkamer en ging hij naar de logeerkamer om te kijken of zijn moeder, die toen bij hen op bezoek was, nog iets nodig had. ‘Hoi’, zei hij terwijl hij de kamer inliep. ‘Je weet dat ik van je hou.’ Bewegingsloos zat zijn moeder op het bed, haar gezicht zo wit als een doek. Ze hield haar telefoon in haar ene hand. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Dante, gealarmeerd. ‘Er iets wonderlijks gebeurd’, zei ze. ‘Wat dan?’ vroeg hij. ‘Je weet toch dat mijn huis in Duitsland nu al tien jaar lang te koop staat?’, vroeg ze. ‘Via Whatsapp heb ik net bericht gekregen van een man die het huis wil kopen en hij biedt 50,000 euro meer dan de vraagprijs.’ Dante wist niet wat hij moest doen. Hij dacht niet dat het goed zou zijn om zomaar te verkondigen: ‘Dat is mijn geld. Ik heb erom gebeden.’ ‘Wacht’, zei hij hardop. ‘Wacht heel even. Ik moet naar de wc!’

Nadat hij de deur op slot had gedaan, knielde hij op de grond. ‘Papa, als ik U om 100,000 euro had gevraagd, zou U dat dan aan mij hebben gegeven’, zei hij. ‘Dante’, antwoordde de stem. ‘Je vroeg om 50,000 euro en Ik heb je dat bedrag gegeven.’ ‘Dat is zo, maar als ik om 100,000 euro had gevraagd, zou U het me dan dat bedrag hebben gegeven?’ ‘Ja, Ik zou je 100,000 euro hebben geschonken. Maar je vroeg om 50,000 en daarom heb Ik 50,000 gegeven.’ ‘Kan ik nog van gedachten veranderen?’ ‘Nee, dat is niet mogelijk’, zei de stem. ‘Je moet leren om groter te denken. Je denkt heel beperkt. Jouw gedachten gaan niet verder dan het moment zelf, maar Ik wil je zoveel meer geven. Ik wil dat je in Mij gelooft. Ik zou zo graag willen dat je gelooft dat Ik je zal geven wat je nodig hebt.’ ‘Dat zal ik

doen', zei Dante. 'Maar wie zal het aan mijn moeder laten weten dat ze dit geld moet geven?' 'Geloof je dat ik daartoe in staat ben?' 'Ja, ik geloof! Ik geloof!' riep Dante uit. Hij ging terug naar de logeerkamer waar zijn moeder nog steeds op het bed zat. 'Weet je Dante?', zei ze terwijl hij de kamer inkwam. 'Ik denk dat het goed zou zijn als ik het extra geld aan jou geef zodat jij je opleiding kan betalen.'

Dante, nu 36 jaar oud en bijna aan het einde van zijn tweede studiejaar, gelooft dat God degenen leidt die in gehoorzaamheid en geloof wandelen. 'Toen God mijn gebed verhoorde, realiseerde ik me dat wandelen met God wandelen met geloof betekent', zei Dante. 'God laat je niet altijd precies weten wat er gaat gebeuren. Hij vraagt je alleen om op Hem te vertrouwen.'

In dit kwartaal zal een deel van de dertiende sabbatopbrengst gebruikt worden om de campus van de Sagunto Adventist College uit te breiden met een nieuw studiegebouw, waardoor meer studenten zoals Dante kunnen bestuderen wat het betekent om God te dienen.

Tien jaar lang dezelfde droom

Spanje, 7 maart

Laurentiu Stefan Druga, 35

Er gingen maar drie adventistische kinderen naar de basisschool in de buurt van Boekarest, de hoofdstad van Roemenië. Het drietal zat in groep 5, de klas van Laurentiu Stefan Druga, en het duurde niet lang voordat ze hem meevroegen naar de kerk. Laurentiu begon van Jezus te houden en werd gedoopt. Een verlangen bloeide in hem op om predikant te worden. De adventistische school in Boekarest had maar 20 beschikbare plekken en Laurentiu moest een goed resultaat behalen bij het toelatingsexamen. Op de dag van het examen kwam Laurentiu de klas binnen en ging aan een grote tafel zitten. Hij keek naar het papier voor hem en maakte het examen. Hij eindigde als 21e. 'Geen probleem', zei hij tegen zijn ouders. 'Ik probeer het volgend jaar opnieuw.'

Maar dat jaar besteedde hij gaandeweg steeds minder aandacht aan zijn geestelijke leven. Toen de tijd eenmaal was aangebroken voor zijn toelatingsexamen, kwam hij hetzelfde klaslokaal binnen. Hij ging aan dezelfde grote tafel zitten. Hij keek naar zijn papier. Maar iets voelde verkeerd. Hij wist dat hij een goddeloos leven leidde en zijn hoofd werd leeg. Abrupt stond hij op en verliet hij het lokaal.

Een aantal jaren ging voorbij. Laurentiu verhuisde naar Spanje en ging werken in de bouw. Hij trouwde en dwaalde nog verder af van God. Op 23-jarige leeftijd ontmoette hij een oom, een adventist, die ook in Spanje werkte. Hij dacht aan zijn vroegere liefde voor God en aan zijn wens om predikant te worden. Hij en zijn vrouw besloten zich samen te laten dopen.

In de periode die voorafging aan de grote dag begon Laurentiu zich af te vragen hoe hij zijn nieuwe leven zou leiden. 'God', bad hij, 'wat is uw plan voor mij?' De volgende dag bad hij opnieuw, 'God, welk plan heeft U met mij?' Twee nachten na zijn doop had Laurentiu een droom. In de droom kwam hij een klaslokaal binnen, ging aan een grote tafel zitten en keek naar een wit vel papier. Met afgrijzen realiseerde hij zich dat hij een wiskunde-examen moest afleggen maar in het afgelopen jaar niet had gestudeerd. Hij wist niets meer. Angst ging over in regelrechte paniek en zijn hart klopte wild. Toen werd Laurentiu wakker. Het was drie uur 's nachts. 'Het was maar een droom', stelde hij zichzelf gerust.

Toen hij weer in slaap viel, had hij een tweede droom. Deze keer stond hij, pratend en lachend, op de preekstoel in de kerk in Madrid. Mensen luisterden met grote belangstelling naar hem. Vrede vervulde hem. Hij was zich bewust van Gods aanwezigheid. 's Ochtends zette Laurentiu de dromen uit zijn gedachten. Die avond bad hij zoals gewoonlijk 'God, wat is uw plan voor mij?' Toen hij in slaap was gezakt, droomde hij dat hij een klaslokaal binnenkwam en aan een grote tafel ging zitten. Terwijl hij naar beneden keek, zag hij dat het een examen was over de Roemeense taal. Een jaar lang had hij niet gestudeerd en zijn gedachten blokkeerden. Hij raakte in paniek. Even later zat hij echter aan een andere tafel. Opgewekt richtte hij glimlachend het woord tot een groep mensen die geboeid zaten te luisteren. Dankbaar was hij zich bewust van Gods aanwezigheid.

Soortgelijke dromen deden zich bijna elke nacht voor. Het klaslokaal was altijd hetzelfde, maar het examen verschilde. Hij was nooit voorbereid op de toets en voelde zich ellendig. Het tafereel ging dan vervolgens over in of een kerk, een andere tafel of een groep mensen. Hij onderwees en voelde Gods aanwezigheid. Deze dromen hielden al zo'n drie maanden aan, toen Laurentiu zich begon af te vragen of God hem aan wilde sporen om predikant te worden. 'Maar hoe?', vroeg hij God. 'Ik kan mijn baan niet opzeggen. Ik ben getrouwd en ik heb een gezin om te onderhouden.' De dromen bleven komen. Een jaar ging voorbij. Toen twee, drie, vier jaar. Hij vertelde zijn ouders en een paar

dierbare vrienden over de dromen, maar ze deden ze af als uitingen van zijn onderbewustzijn. Op den duur raakte hij gewend aan de dromen. In zijn slaap kon hij wachten op het einde van het ellendige eerste deel om te genieten van het plezierige tweede gedeelte. Elke avond bleef Laurentiu ook bidden, 'God, wat is uw plan voor mij?'

Na tien jaar lichtte Laurentiu zijn vrouw in over de dromen. Op een avond bezochten hij en zijn vrouw een conferentie voor jongeren waar zo'n 250 mensen bijeen waren. De spreker leek zijn gedachten te kunnen lezen. Elke keer dat Laurentiu een argument bedacht om geen predikant te worden, bracht de spreker er vanaf de kansel een weerwoord tegenin. Laurentiu's vrouw stootte hem aan. 'Je zou naar het seminarie moeten gaan', zei ze. Drie maanden later verhuisden Laurentiu, zijn vrouw en hun negenjarige zoon naar het *Sagunto Adventist College*, 380 kilometer ten oosten van Madrid. Vanaf die dag hielden de dromen op.

Laurentiu is nu druk bezig met zijn tweede jaar van de opleiding. 'Elk college dat ik volg en elk ogenblik dat ik doorbreng met de leraren is het tweede deel van de droom', zei hij. 'Ik mis het eerste deel van de droom niet. Het tweede deel is nu werkelijkheid geworden in mijn dagelijks leven.'

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatsopbrengst bestemd voor het vervaardigen van een hoognodig gebouw bij het seminarie waar Laurentiu studeert aan het Sagunto Adventist College.

Een belangrijke beslissing nemen

Roemenië, 14 maart

Paula Cristina Ghibut, 18

Wat doe je als je een belangrijke beslissing moet nemen? Paula Cristina Ghibut stond voor een groot dilemma. Ze was veertien jaar oud en bijna klaar met de zesde klas in Roemenië. Ze moest beslissen waar ze naar de middelbare school zou gaan.

Paula wilde lerares worden op de basisschool. Ze kon kiezen voor een middelbare school in de buurt waar ze een speciaal onderwijstraject hadden voor middelbare scholieren. Toch had ze vanaf de kleuterschool enkel adventistische scholen bezocht. En de adventistische middelbare school bood alleen een wetenschappelijk traject aan. Thuis in Târgu Mures, het dorp dat zich ten noorden van centraal-Roemenië bevond, bad en las Paula de Bijbel. Ze besprak het met haar ouders en las passages uit boeken van Ellen White, die de Adventkerk mede had opgericht.

Terwijl ze las, stuitte ze op adviezen waarin gesuggereerd leek te worden dat adventistische kinderen aan niet-adventistische scholen moesten studeren om een licht te zijn voor de wereld. In het boek *'Counsels to Parents, Teachers, and Students'*, geschreven door Ellen White, las ze: 'De volgelingen van Christus behoren zich in hun principes en interesses te onderscheiden van de wereld. Toch moeten ze zich niet afzonderen van de wereld.'¹ In 'De Grote Strijd' kwam ze tot de ontdekking dat Waldenzische studenten in de dertiende eeuw en nog veel later door hun christelijke invloed hele scholen hadden veranderd. Paula besloot zich in te schrijven op de openbare school. Ze vond het een fijne gedachte dat het haar de gelegenheid zou bieden om Jezus te verkondigen, terwijl ze opgeleid werd tot docent.

Eerst moest ze nog slagen voor het toelatingsexamen. Ze bad, 'Als het uw wil is voor mij om daar naar school te gaan, help me dan zodat het goed gaat.' De concurrentiestrijd voor de 150 plekken die de school beschikbaar had, was hevig. Voor elke plek waren er vier aanmeldingen. Paula werd zevende.

Toch was Paula er niet gerust op. Het was moeilijk de adventistische scholen te verlaten. Ze wist dat de onderwijzers op de middelbare school niet zouden bidden en de studenten zongen niet over Jezus. Twee weken voor het begin van het schooljaar had Paula 's nachts een droom waarin het leek alsof ze op de middelbare school was. De leraren waren hooghartig en liefdeloos en ze gaven haar de schuld voor de fouten van haar klasgenoten. De onterechte beschuldigingen maakten Paula van streek. Aan het einde van de dag, terwijl ze zich voorbereidde om naar huis te gaan, hoorde ze een stem die riep 'Ren weg, ren weg en kom nooit meer terug!' Paula draaide zich om om te zien wie geroepen had, maar ze zag niemand.

Toen ze 's ochtends wakker werd, vroeg ze zich af wat de droom betekende. Ze kon niet met zekerheid zeggen dat de droom van God afkomstig was, ze wist dat de duivel ook voor dromen kon zorgen. 'God, als deze droom door U gegeven is, bewijst U het dan alstublieft op een andere manier', bad ze. Paula ging naar haar ouders om raad. Ze zeiden dat ze zelf moest beslissen. En daarom bad en vastte ze gedurende enkele dagen. Ze las ook nog meer in de Bijbel en in de boeken van Ellen White. Ze verbaasde zich erover dat alles wat ze nu las, een aansporing leek te zijn om naar een adventistische school te gaan.

¹ Ellen G. White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. 323.

In *'Counsels to Parents, Teachers, and Students'*, las ze: 'Goddeloos is het om jonge kinderen te stellen onder het gezag van hooghartige en liefdeloze onderwijzers.'² In datzelfde boek las ze ook de woorden, 'De scholen van onze kerk zijn door God bestemd om kinderen voor te bereiden op dit grote werk'³. Ze dacht, 'Ik wilde via de openbare school mijn certificaten halen om les te geven, maar de adventistische school kan me veel beter opleiden, al ligt daar de nadruk op wetenschap.'

In *'Child Guidance'* las ze vervolgens: 'Op het moment dat ouders plannen maken om hun kinderen naar school te laten gaan, zouden ze zich moeten realiseren dat het niet langer veilig is om hen op een openbare school in te schrijven. Het zou hun streven moeten zijn om hen naar scholen te sturen waar ze een opleiding ontvangen die een Bijbels fundament als basis heeft.'⁴ Paula ging naar de adventistische school. Ze leerde een aantal belangrijke lessen over het begrijpen van Gods wil. Ze bad en vroeg haar ouders om advies. Ze las de Bijbel en de geschriften van Ellen White. Daarna nam ze een beslissing. Paula is er zeker van dat ze de juiste keuze heeft gemaakt. Tijdens haar opleiding aan de adventistische middelbare school gaf ze haar hart aan Jezus en werd ze op haar zestiende gedoopt. Ze is nu achttien en zal binnenkort haar diploma halen. Ze realiseert zich nu dat ze genoeg tijd heeft om verder te studeren tot docent aan de universiteit.

'Mijn wandel met God is een proces geweest', zei ze. 'Ik ben niet aan de drugs geweest om daarna op een wonderbaarlijke manier tot bekering te zijn gekomen. In plaats daarvan heeft God me stap voor stap geleid. Ik wil jonge mensen bemoedigen om ook stap voor stap voor Christus te leven. In elke fase van ons leven zouden we Hem moeten erkennen en zal Hij in ons leven werkzaam zijn.'

Drie jaar geleden ging een deel van de dertiende sabbatopbrengst naar een kerkelijk evangelisatie-initiatief dat voor jonge mensen in Roemenië werd georganiseerd. Dank u voor uw gaven tijdens de dertiende sabbat.

² Ellen G. White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. 175.

³ Idem, p. 176.

⁴ Ellen G. White, *Child Guidance*, p. 304.

God in de gevangenis

Roemenië, 21 maart

Elena, 20

Ik ben een twintigjarige introvert uit Roemenië en ik vind het fijn om persoonlijke getuigenissen te lezen. Bij mijn eerste kennismaking met een predikant uit de kerk van de zevendedagsadventisten, vroeg hij me, 'Wat voor boeken lees je graag?' Ik noemde de titel van het laatste boek dat ik had gelezen, een persoonlijk getuigenis geschreven door een christelijke auteur. Een week later bracht de predikant enkele boeken voor me mee die vol stonden met persoonlijke getuigenissen. Op een dag zou ik graag mijn eigen getuigenis willen schrijven.

Als dat moment eenmaal aanbreekt, zou ik beginnen met de gelukkige momenten uit mijn kindertijd. Ik zou omschrijven hoe ik mijn overgrootouders onophoudelijk uitdaagde, waardoor ze boos op me werden. Ik was maar vier of vijf jaar oud, maar het was zo leuk om hen te plagen. In mijn eigen getuigenis zou ik vertellen over mijn eerste dag op school. Het was een vreugdevolle dag. Mijn overgrootmoeder bracht me naar school en later hielp ze me thuis met mijn huiswerk. Mijn overgrootouders hielden ontzettend veel van me. Ik woonde bij hen totdat ik naar de gevangenis ging.

In mijn eigen getuigenis zou ik spreken over de blijde momenten in de gevangenis. Ik zou de goede mensen omschrijven die ik heb ontmoet, zoals de adventistische predikant die me elke week komt opzoeken om mij en andere jonge veroordeelden te vertellen over het leven en over God. De predikant is dan in het gezelschap van drie adventistische, universitaire studenten en ze brengen leerzame PowerPointpresentaties met zich mee. Na de zesde klas ben ik gestopt met school. Wat ze ons daarom ook laten zien, alles is nieuw en interessant. Na elke PowerPointpresentatie vertellen ze ons een verhaal uit de Bijbel. Ook bidden en praten we.

In mijn persoonlijk getuigenis zou de ergste tijd uit mijn leven niet ontbreken. Het gaat daarbij om de negen maanden durende periode vanaf mijn arrestatie op zeventienjarige leeftijd tot de aankomst in de gevangenis om twaalf jaar celstraf uit te zitten. Ik was zo eenzaam. Niemand van mijn familie kwam me bezoeken en niemand huurde een advocaat in om me te vertegenwoordigen. Enkele maanden voor mijn arrestatie was mijn overgrootmoeder overleden en mijn overgrootvader was oud en ziek. Tijdens die lange maanden in voorlopige hechtenis hoorde ik geen vriendelijk woord.

Alles veranderde toen ik arriveerde in de gevangenis. Sommige gevangenisbewaarders waren aardig, vooral de vrouw die mij moest helpen om mijn leven weer op de rit te krijgen. Ik vind ook het dienstwerk dat de adventkerk in de gevangenis verricht heel fijn. Door het wekelijkse programma heb ik geweldige mensen ontmoet en heb ik een goede band met hen ontwikkeld. En dat terwijl ik dacht dat ik me nooit meer aan iemand zou kunnen hechten.

De adventisten spreken vriendelijk en door hen leer ik om bruikbaar te zijn en op God te vertrouwen. Dat is belangrijk voor me. Ik heb nu drie jaar en zeven maanden in de gevangenis doorgebracht en over twee jaar kom ik in aanmerking voor voorwaardelijke vrijlating. Mijn gedrag speelt een belangrijke rol in het verkrijgen daarvan. Ik moet laten zien dat ik onafhankelijk en bruikbaar kan zijn in de maatschappij.

In mijn persoonlijk getuigenis zou ik toegeven dat ik een leven van verdriet in slechts twintig jaar heb doorgemaakt. Het is moeilijk voor me om erover te praten. Mijn familie zat in financiële moeilijkheden. Ze waren er niet voor me terwijl dat wel zo had moeten zijn. Vele gewelddadige dingen hebben plaatsgevonden in mijn leven. Er zijn dingen met me gebeurd waarover ik geen

zeggenschap heb gehad. Misschien ben ik daarom zo gesloten over mijn leven. Misschien ben ik daarom introvert.

Als mijn overgrootmoeder niet was gestorven, zou ik nu niet in de gevangenis zitten. De situatie liep juist echt uit de hand na haar overlijden en ik heb iemand om het leven gebracht. Na mijn vrijlating uit de gevangenis zou ik ook graag een eigen gezin willen beginnen. Ik wil iets nuttigs doen in dit leven. Toch ben ik nu slechts een twintigjarige introvert die er plezier in heeft om persoonlijke getuigenissen te lezen. En op een dag zou ik graag mijn eigen getuigenis op papier willen zetten.

Drie jaar geleden ging een deel van de dertiende sabbatopbrengst naar een kerkelijk evangelisatie-initiatief dat voor jonge mensen in Roemenië werd georganiseerd. Dank u voor uw gaven tijdens de dertiende sabbat.

Een zigeunerdorp ontdekt de sabbat

Dertiende sabbat: Slowakije, 28 maart

Peter Mižigar, 44

Merk op: De verteller hoeft het verhaal niet uit het hoofd te leren. Hij/zij zou wel zo vertrouwd moeten zijn met de stof dat voorlezen van het papier niet nodig is.

De tweeduizend inwoners van een Roma-kamp in Slowakije beschouwden zichzelf als christenen. Niemand ging echter naar de kerk. Niemand had ooit de Bijbel gelezen. Nadat Slowakije in 1993 onafhankelijk was geworden, kwamen verscheidene zendelingen naar hun verblijfplaats in Rakúsy. Als eerst kwam een getrouwd stel dat elke zondag predikte in de hoofdstraat. Mensen dromden om hen heen om te luisteren, maar ze begrepen er weinig van omdat ze de Bijbel nog nooit hadden gelezen.

Één dorpling, Peter Mižigar, trad liever op met zijn band dan dat hij luisterde naar de preken. Hij speelde de basgitaar bij bruiloften en begrafenissen. Het kwam vaak voor dat de bandleden, inclusief zijn jongere broer Pavol, de verdiensten van de band uitgaven aan alcohol. Peter daarentegen dronk nooit tijdens het optreden. Hij was degene die moest rijden. Omdat hij nuchter optrad, had hij al snel door dat elk publiek uit twee groepen bestaat: de één met goede manieren en een goed verstand, de ander met een wat onbeschaafde houding. De andere muzikanten merkten dit niet op omdat ze hadden gedronken.

Bij concerten vond Peter het fascinerend om de menigte te bestuderen. De verschillen tussen de twee groepen zigeuners verdween zodra er drank aan te pas kwam. Door dronkenschap liepen de rijken al snel met blote borst rond en gedroegen ze zich hetzelfde als degenen die arm waren. Elk evenement liep uit op een dronken vuistgevecht, zelfs de begrafenissen. Toen een menigte in de Tsjechische Republiek zich door dronkenschap in woede op Peter en de andere musici stortte, kwamen Peter en zijn broer tot het besluit om te stoppen. 'Het is vanaf nu gedaan met het spelen van wereldse muziek', zei Pavol. 'Ik wil muziek maken voor God'. Pavol had naar de christelijke muziek geluisterd die door de zendelingen in hun dorp werd verspreid.

Al snel speelden Peter, Pavol en de andere bandleden christelijke muziek bij Pavol thuis. Tijdens een bijeenkomst zag Peter dat er een Bijbel op tafel lag. 'Wat voor boek is dat?', vroeg hij terwijl hij het oppakte. Pavol griste het weg. 'Leg neer', zei hij. 'Dat is niet van jou'. Pavol was de Bijbel aan het bestuderen en wilde dat niet delen met de anderen. Terwijl Pavol en de rest aan het spelen waren, verstopte Peter de Bijbel onder zijn arm en verliet het huis. Een maand lang las hij thuis de Bijbel, eerst Openbaring en daarna de evangeliën. Na een tijdje bekende hij aan zijn broer dat hij de Bijbel had meegenomen. Omdat hij jonger was, kon Pavol Peter enkel vragen om hem weer aan hem terug te geven als hij hem uit had.

Op een dag las Peter Marcus 16:16 waarin Jezus zegt, 'Wie gelooft en gedoopt is, zal worden gered'. Hij sloot de Bijbel en opende die toch maar weer. Hetzelfde vers. 'Wie gelooft en gedoopt is, zal worden gered'. Drie keer sloot en opende Peter de Bijbel en elke keer kreeg hij hetzelfde vers te zien. Peter greep de Bijbel en rende naar het huis van zijn broer. Pavol was muziek aan het maken met twee vrienden. 'Kom alsjeblieft en doop mij', zei Peter. Hij wist niets over de doop. Hij wilde Jezus enkel gehoorzamen door zich te laten dopen. 'Je wilt dat ik je doop?', vroeg Pavol. 'Ja het staat hier heel duidelijk dat wie gedoopt is, gered zal worden', antwoordde Peter.

Pavol twijfelde, maar Peter was vastberaden. De twee broers en hun twee vrienden waadden door een beek van één meter diep die zich buiten het dorp bevond en doopten elkaar. Ze beleden hun

zonden aan God en vroegen om vergeving. Na afloop waren ze ontzettend blij en spraken ze erover dat de hele hemel zich verheugde om hun doop. Na die dag vloekten, rookten en dronken de mannen niet meer. Buren waren stomverbaasd. Voor die tijd sloegen mensen angstig op de vlucht als de mannen gedronken hadden. De vier vrienden besloten dat ze de Bijbel dagelijks met elkaar zouden bestuderen. Soms begonnen ze 's nachts en lazen ze door tot de ochtend. Andere mensen sloten zich aan bij de Bijbelgroep. Het kwam vaak voor dat Peters woonkeuken gevuld was met zo'n vijftig tot honderd mensen.

Tijdens een bijeenkomst die tot in de late uurtjes voortduurde, werd Peters aandacht getrokken naar Marcus 16:9, dat begint met de woorden: 'Toen Hij vroeg op de eerste dag van de week uit de dood was opgestaan'. Peter dacht eraan dat Jezus en zijn volgelingen op de zevende dag, de zaterdag, geen werk deden, en hij vroeg zich af waarom de zendelingen die zijn dorp bezochten de zondag hielden. Geen zending kon Peters vraag beantwoorden. De Bijbelgroep bleef lezen en kreeg het vierde gebod onder ogen. Ze begonnen de sabbat te eerbiedigen.

Op een dag deelde Peter zijn verbazing over de zondag met een vreemdeling die een Roma familielid bezocht. De man, Josif, was een zevendedagsadventist en zei tegen Peter dat er een kerk was die de Bijbelse sabbat navolgde. Op Peters verzoek sprak Josif tot de Bijbelgroep. Later nam Josif Peter en zijn vrienden mee om een bezoek te brengen aan adventistische kerken in de buurt. Peter was vooral onder de indruk door de eerbiedige stilte van een adventistische eredienst. Peters woonkamer werd een adventistische thuiskerk waar sabbatdiensten en andere activiteiten werden georganiseerd.

In 2015 werden Peter, zijn broer, en 24 andere leden van de Bijbelgroep door de doop onderdeel van de adventkerk. In de daaropvolgende twee jaar werden nog tien mensen gedoopt. In 2018 is een adventistische kerk gebouwd aan de rand van het dorp, waarin elke sabbat zo'n honderd mensen samenkomen. Dit is de kerk die door God tot stand is gebracht vanuit Peters woonkamer.

Een deel van de opbrengsten van deze dertiende sabbat levert een bijdrage aan de initiatieven voor kwetsbare kinderen in de kerk te Rakúsy, Slowakije. Dank u voor uw vrijgeevige bijdrage aan dit project en voor uw gaven dit kwartaal bij de andere projecten in Bulgarije, Duitsland en Spanje.